oleme intressi nime al omast rahast tagasi saanud, 275 rubla ise oma käega wette wiskanud! Oh sa kuri Ussi Prits! Sinu kurja waimu pärast peame nüüd wana aea sees weel kerjama ehk nälga surema! Oh ma rumal, rumal inimene!"

Nenda ägasid ja oigasid Kristian Müller ja tema Lena, mis aga midagi ei aitanud. Raha olli läinud. Mis undi suus, se undi köhtus. Ussi Prits naeratas iseeneses wana saadana wiisil, öölbes: „Seda ma teadsin, noh, — said ommeti mõned kukrud nattuke kergitud. Kes neid käskis ni rumalad ja ahned olla? Oleksid jo raha muidu allitada lasknud, nenda sai ommeti inimeste sekka. Oh ho! ega mind ilma asjata Ussi Pritsuks ei üüta."

Wana Mülleril ja tema Lenal jäi nende ahastuses tuba kitsaks, töttasid wälja jalutama. Lena ei tahtnud mahajääda, sest Kristiani meeled akkasid juba segama, ni olli se oop temal südamesse läinud. „Oleks mo raha tulesse ehk wette jäänud, ma ep oleks sõna lausunud, waid oleksin Hiobiga üttelnud: Jumal on annud, Jumal on wõtnud, Jumala nime olgu kiidetud. Aga nüüd — hu! Ussi Prits — kaupmees K. — wiisin ise — kõigest ilma — lähme wälja, waata, hu! — tuba langeb kaela! Jõe äre — jõe äre! — wesi sügaw — sõe — seal rahu — hu!"" —

Lena ehmatas ära, ütles: „Kristian, mis sul on? sõge, mis jamsi juttu sa aead? Lähme wälja, ehk õues tuule käes lähäb paremaks." Nad läksid.

Oues näitas ka nattuke paremaks minewad. Nad läksid mõda jõe kallast üles. Ühes kohas olli kallas järsk ja wesi sügaw. Seal jäi Kristian äkkiste seisma ja ütles:

„Lena, sa oled minuga peale 40 aastat ühes töõd teinud ja waewa näinud, kas tahad mind nüüd wanaduses mahajätta?"

„Ei elades!" ütles naene nuttes.

„No ea kül, lähme siis mõlemad ühes oma poea jure — tule minuga jõkke.

„Jumal anna andeks! Ui jah, Kristian, ega sina ommeti seda ei akka tegema? — Appi! appi!"

„Mis abi sa karjud? Üijad sa Ussi Pritsu wõi kaupmeest Ko? Need ep meid sisse lükkawad. Tule Lena!"

„Oh Jumal, Jumal! mis ma nüüd pean tegema? kisendas naene ja oidis mehe käest kinni. „Appi, kuuljad ja nägejad, appi! Kristian on ulluks jäänud, tahab ennast äraupputada — appi!"

„Äh, äh, äh!" irwitas segane mees, „üija Ussi Pritso!"

Lena akkas süllega ta ümber, ütles wärisedes: „Kulla pai Kristian, palu ommeti enne weel Issa meie! Sa tahad irmus pattu teha ja — —"

„Mina ei — mõista enam paluda — wette!"

„Ota, mina palun sulle ette — Kristian, ota nüüd!" —

„Issa meie, kes sa oled taewas — pühitsetud sagu sinu nimi — Kristian pane käed risti — tulgu meile sinu riik — sinu tahtmine sündku — —"

„„Jah, tema tahtmine sündku!"" üüdis wõeras eal põsa takka wahele, ja kohkund paar nägi üht noort Saksa enese juure astuwad. „Aga se ei ole mitte Jumala tahtmine, et inimene enesele peab otsa tegema. Mis teil wiga on wanakesed?""

Nüüd kukkus naese süda keele peale ja rääkis kõik oma ahastust ja õnnetust üles.

„„Se wõib kibe — wäga kibe olla" — ütles wõeras. „„Aga Jumal elab alles, kui ta õnne annab, ehk ma wõin teid awitada. Minu nime on Ankur ja olen adwokat. Lähme teie korteri tagasi, näidake mulle kaupmehe wõlakirja — katsume ommeti.""

Nemad läksid nüüd kolmekesi linna tagasi.

Kolm päwa elasid wanakesed kartuse ja lootuse wa-

Eesti rahwa Kalender 1865, lk. 23